השיר
הנס וילהלם
47

עבודה קשה נפלה בחלקו של מוריס, הקטן ביותר מהנתינים של מלך לסטר לב-אריה. הוא היה ליצן החצר. הוא היה צריך לשעשע את המלך עם בדיחות מצחיקות ועם תעלולים שונים.

והעבודה הייתה קשה כי המלך היה רטנני וקשה היה לספק אותו.

הציפורים שהעירו את מוריס בבוקר בשירתן היו נוחות יותר. הן היו הקהל האהוב עליו. הן תמיד ביקשו שיציג לפניהן והוא עשה זאת תמיד אחרי ארוחת בוקר.
הוא סיפר להן בדיחות והן התגלגלו מצחוק.

יום אחד המלך אסף את אנשי החצר. "יבוא דוד שלי לביקור" אמר והטיל תפקיד על כל אחד. "ליצן, אתה תכין שיר חדש לכבודו."
"אך הוד מלכותך" אמר מוריס "אני לא יודע לכתוב שירים ואינני יכול לשיר."
"שתוק" אמר המלך "יש לך שלושה ימים ואם לא תצליח לא תראה יותר את אור העולם."

כשכל אנשי חצר המלך עסקו בהכנות,
מוריס הלך הלוך ושוב בחדרו. אך שום
שיר לא בא לראשו.
ביום השלישי יצא מחדרו כדי לחפש
עזרה.

"אנו עייפים מדי אחרי העבודה ולא יכולים לשיר" אמרו.

הוא רץ ברחובות העיר וביקש עזרה מכל אחד שפגש. אך אנשי העיר נענעו בראשיהם בעצב ואמרו "החיים בעיר קשים מדי כדי לשיר. אנו מצטערים, אך לא נוכל לעזור לך."
ואז יצא מוריס לכפרים, שם האיכרים עבדו בשדות. אך גם הם לא יכלו לעזור לו.

השמש כבר שקעה ולמוריס עדיין לא היה כל שיר. "מה יקרה לי עכשיו" הוא בכה.
ואז שמע צפצוף. "מדוע אתה בוכה?" שאלה אחת הציפורים ששרו לו כל בוקר.
מוריס הסביר לה את צרתו.
"נעזור לך" אמרה הציפור בעליזות "אנו יודעות על שירה יותר מכל נפש חיה אחרת. שמע, הנה תוכנית.."

אחרי שמוריס שמע את התוכנית רץ מיד לטירה, לקח סולם והתחיל למתוח חבל בין שני מגדלים. בבוקר,

כשהוא גמר את המלאכה הופיע המלך. "איך תעז לשים חבל בין המגדלים שלי! האם אתה רוצה להעליב את האורח?" צעק "שומרים! קחו את החוצפן מיד לכלא!"

כעבור זמן קצר הופיע דודו של המלך בתהלוכה מפוארת ובשער המלך קיבל אותו בזרועות פתוחות.

אך פתאום בשמיים הופיעו מאות ציפורים. הן ירדו והתיישבו על החבל שבין המגדלים.
"מה קורה כאן?" נהם המלך.
"אך, כמה יפה!" אמר הדוד "הציפורים נראים כמו...

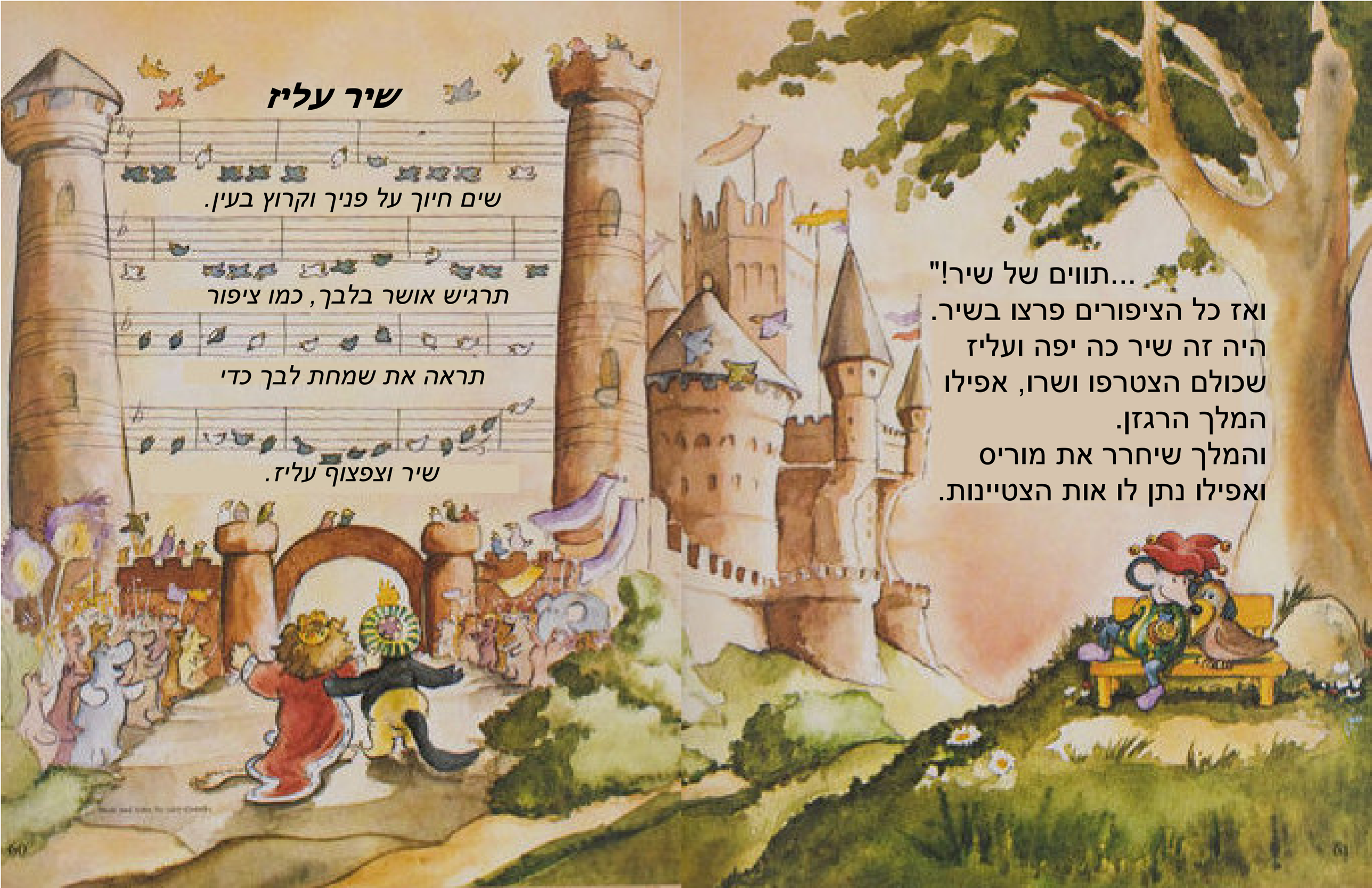

...תווים של שיר!"
ואז כל הציפורים פרצו בשיר.
היה זה שיר כה יפה ועליז
שכולם הצטרפו ושרו, אפילו
המלך הרגזן.
והמלך שיחרר את מוריס
ואפילו נתן לו אות הצטיינות.